

Met dank aan Fre, Elisa, Elis, Lara, Youssra, Bobby, Roos, Sanne, Marc – en natuurlijk Ivsha



ISBN 978 90 00 40554 1

ISBN 978 90 00 40555 8 (e-book)

NUR 285/284

© 2026 Van Goor

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.tinekehoningh.nl

www.bestofyabooks.nl

Tekst: Tineke Honingh

Omslagontwerp: Caren Limpens

Zetwerk binnenwerk: Mat-Zet bv

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

1

Ik word wakker door een hand op mijn voorhoofd. Als ik mijn ogen opendoe, zie ik een vrouw, gebogen over mijn bed. Haar gezicht hangt vlak boven het mijne, haar ogen zijn gesloten terwijl ze zachtjes humt.

Even heb ik geen idee wie ze is, maar dan weet ik het weer. Het is dat vreselijke mens.

Wisha.

De zogenaamde spirituele dokter – of hoe ze zich ook noemt – van mijn moeder. Die ze bij elke buikkramp die Anne en ik ooit hebben gehad in paniek belde ‘om onze spirituele blokkades weg te nemen’. Meestal waren het gewoon drollen die in de weg zaten.

Nu hangt ze boven mij te hummen. Dus ik doe wat elk normaal mens zou doen als je zo wakker wordt gemaakt: ik gil de longen uit mijn lijf.

Dan zie ik dat mijn moeder achter haar staat. Ze bedekt haar oren tegen mijn gegil.

Wisha heeft nog steeds haar ogen dicht en humt vrolijk verder terwijl ze ‘Goed zo, meisje’, murmelt, en: ‘Laat het er maar uit.’

Ik schiet rechtop en roep: ‘Wat doen jullie hier? Mam, wat doet zij hier!?’

Wisha zucht, stapt naar achteren en draait zich om naar mijn moeder. ‘Ze weet het nog steeds niet...’

Ik zie mijn moeders schouders zakken. Nu ik haar beter bekijk, zie ik hoe bleek haar gezicht is, hoe donker de kringen onder haar ogen. Zachtjes schudt ze haar hoofd.

‘Wat weet ik niet?’ vraag ik.

Wisha schudt ook haar hoofd. ‘Dat is niet aan ons, Sterre.’

Ze pakt mijn moeder bij haar schouders en duwt haar zachtjes richting mijn slaapkamerdeur.

‘Wát weet ik niet?’ vraag ik nog eens.

‘Het komt,’ zegt Wisha. ‘Het komt.’

‘Mam!’ roep ik.

Mijn moeder wil zich omdraaien, maar Wisha duwt haar mijn kamer uit en loopt er zelf achteraan. Ik vlieg uit bed als de deur dichtslaat. Ik grijp de klink.

De deur is op slot.

Ze hebben me opgesloten.

Mama heeft me opgesloten.

Waarom?

Wat heb ik gedaan?

Wat weet ik niet meer?

2

Ik lig alweer een tijdje op mijn bed als ik de deur zachtjes hoor opengaan.

Ik schiet weer rechtop. ‘Mam?’

‘Ik ben het,’ fluistert Anne als ze binnensluipt. Zachtjes sluit ze de deur achter zich.

‘Wisha was in mijn kamer,’ zeg ik nog voordat ze op mijn bed komt zitten. ‘Wisha! En mama doet raar... Wat is er aan de hand?’

Anne kijkt me aan, terwijl ze haar hoofd schuin houdt. Ziet zij er nou ook al bleker uit? Ik moet het toch weten als er iets met mijn tweelingzus aan de hand is, maar hoe ik ook in mijn geheugen graaf – niks.

Alsof Anne mijn gedachten heeft gelezen vraagt ze: ‘Herinner je je niets?’

Ik sluit mijn ogen. Knijp ze stevig dicht. Dan doe ik ze weer open en haal ik mijn schouders op. ‘Wat moet ik me herinneren dan?’

Anne kijkt naar de deur, alsof daar iemand staat. Alsof er iemand aan de andere kant staat mee te luisteren. Dan kijkt ze weer naar mij. ‘De laatste schooldag?’ zegt ze zo zacht dat het bijna een zuchtje is.

De laatste schooldag?

Ik race door mijn hoofd, maar ik zie alleen het schoolgebouw voor me. Wat deed ik op de laatste schooldag? Mijn hoofd voelt leeg, leger, leegst. ‘Ik weet het echt niet. Zeg jij het maar.’

‘Dat mag niet.’

‘Waarom niet?’ vraag ik meteen.

‘Volgens... Wisha’ – ze zucht als ze haar naam zegt – ‘is het

niet goed als wij jou vertellen wat er is gebeurd, jij moet het je zelf herinneren. Anders kom je niet... verder.'

'Verder? Heb ik geheugenverlies?'

Ze kijkt me aan. Geen schuin hoofd nu, ze bijt op haar lip. Dat doet ze alleen als ze iets moet zeggen wat ze echt niet leuk vindt. Ineens ben ik bang voor wat er zal komen. Even denk ik dat ze geen antwoord zal geven, maar dan begint ze alsnog te praten. 'Dat vroeg je gisteren ook al.'

'Gisteren?' Het woord echoot in mijn lege hoofd. Gisteren. Wat deed ik gisteren?

'En eergisteren.'

De echo ebt weg. De leegte in mijn hoofd wordt steeds angst-aanjagender.

'En de dag ervoor. En...'

'Stop.' Ik hijg ineens. Mijn buik doet pijn. Ik leg mijn vuist erop. Dan mijn andere hand over mijn vuist. Ik buk een beetje naar voren, ik krijg geen lucht.

'Ster...' zegt Anne en ze bijt weer op haar lip. 'Gaaf het?'

Ik kijk op. 'Hoe lang geleden was de laatste dag van school?'

Ze kijkt recht in mijn ogen. 'Vierentwintig dagen.'

Dan voelt het alsof ik in de leegte val. Ik val en val en val en...

3

Ik word wakker van een hand op mijn voorhoofd. Ik hoor een stem murmelen. Woorden waar ik geen hol van snap, ook al klinken ze bekend. Ik doe mijn ogen open.

Wisha.

Ik kijk achter haar en mijn moeder staat met haar handen over haar oren en haar ogen dichtgeknepen. Alsof ze zich schrap zet voor iets. Op dat moment voel ik dat er iets in mijn hoofd zweeft. Een veertje. Piepklein en wit. Ik ren in gedachten achter het veertje aan en pluk hem uit de lucht.

'Jij was hier gisteren ook,' zeg ik.

Mijn moeder laat haar handen zakken.

'Juist!' zegt Wisha met meer blijheid en hoop en trots dan ik kan verdragen. 'O, Fenne, het begint te werken!'

Mijn moeder gaat op het bed zitten en begint te huilen. Ze snikt met haar handen voor haar gezicht.

Weer een veer.

'Het is dag vijftientwintig,' zeg ik en ik voel dat het waar is. Dag vijftientwintig na de laatste schooldag. Anne. Anne vroeg me het te herinneren. 'Wat gebeurde er op de laatste schooldag?' vraag ik. 'Vijftientwintig dagen geleden?'

Mama laat langzaam haar handen zakken. Ze snikt nog een keer en kijkt dan leeg voor zich uit. 'Je was zo blij...'

'Fenne...' zegt Wisha.

'Zo blij,' zegt mijn moeder weer. 'Je wilde...'

Maar ik weet niet wat ik wilde, want Wisha trekt mijn moeder de kamer uit.

'Wat wilde ik?' roep ik ze achterna. Ik rol zo snel als ik kan uit bed en probeer achter mijn moeder aan te rennen. 'Wat?' De

deur slaat voor mijn neus dicht. Ik weet al wat er gaat gebeuren als ik naar de klink grijp. Ik weet niet waarom ik het weet en toch probeer ik de deur open te krijgen.

Ik schud mijn hoofd.

Op slot.

Als ik weer in mijn bed lig, hoor ik gerommel aan de deur. Anne komt binnen, maar toch duik ik onder de dekens.

‘Als je me niet gaat vertellen wat er is gebeurd, kun je net zo goed weggaan,’ zeg ik.

‘Stroop,’ zegt ze.

Ik weet direct wat dat betekent. Ik sla de dekens terug en ga rechtop zitten. ‘Dat is niet eerlijk!’

‘Er is heel veel niet eerlijk,’ zegt ze en ze klinkt boos.

‘Je mag alleen “stroop” claimen als, als...’

‘Als?’ Ze slaat haar armen over elkaar en kijkt me vragend aan.

‘Niet eerlijk!’ Ik laat me weer achterovervallen en trek mijn kussen over mijn hoofd. We vertellen elkaar alles. Alles. Behalve als we iets echt niet willen zeggen, dan kan dat met *stroop*. Alleen gaat *stroop* meestal over iets sufs. Zoals als Anne vraagt waar ik de koekjes heb verstopt. Nooit over zoiets als dit.

‘Maar...’ zegt Anne met een voorzichtige glimlach.

‘Ja?’ zeg ik hoopvol. Zo snel heeft ze zich nog nooit bedacht.

‘Je wéét dat je iets vergeten bent....’

Ik zucht. ‘Blijkbaar al vijftwintig dagen lang.’

Annes gezicht geeft nu bijna licht.

‘Kijk niet zo naar me,’ zeg ik.

‘Hoe kijk ik?’

‘Net als... Wisha. Alsof ik mijn eerste stapjes heb gezet.’

Ze bijt op haar lip.

‘Of heb ik dat gisteren ook gezegd?’ grom ik een beetje.

Anne glimlacht en schudt haar hoofd. ‘Het is een begin,’ zegt ze dan.

‘Als jij me nou vertelt wat er op de laatste schooldag is ge-

beurd, dan kunnen we meteen door naar het einde,’ zeg ik zo opgewekt mogelijk.

Ze loopt naar de deur. ‘Probeer het je te herinneren,’ zegt ze voordat ze hem weer zachtjes achter zich dichttrekt.